

Sygn. akt: I ACa 1017/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2014r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Grzegorzcyk
Sędziowie:	SSA Alicja Myszkowska SSA Wiesława Kuberska (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Julita Postolska

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2014 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **Gminy Miejskiej P.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Wojewodzie (...)**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 29 kwietnia 2014r. sygn. akt II C 1363/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że w punkcie 1 początek terminu płatności odsetek ustawowych określonych w skarżonym wyroku na dzień 22 grudnia 2008 roku ustala na dzień 4 lipca 2010 roku;

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. zasądza od Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz Gminy Miejskiej P. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych

z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 1017/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2014 roku w sprawie II C 1363/13 Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz Gminy Miejskiej P. kwotę 80 631, 28 zł ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2008

roku do dnia zapłaty (pkt. 1), oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt. 2). Ponadto, Sąd pierwszej instancji zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4 031,56 zł tytułem zwrotu części opłat sądowych oraz kwotę 3240 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego (pkt. 3).

(wyrok k. 269)

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela w całości oraz przyjmuje za własne.

W świetle tych ustaleń Sąd a quo ocenił, że powództwo jest częściowo zasadne. Strona powodowa – Gmina Miejska P. – występuje w niniejszym procesie jako następcą prawny Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w P., który przejął po likwidacji jednostki ogół praw i zobowiązań. „Zobowiązania i należności postawionego w stan likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej stają się zobowiązaniami i należnościami jego organu założycielskiego z dniem zakończenia czynności likwidacyjnych, określonym w uchwale o likwidacji (art. 60 ust. 6 w związku z art. 60 ust. 4b pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej, Dz. U. Nr 91, poz. 408 ze zm.)” (tak SN w uchwale z dnia 14 lipca 2005 r., III CZP 34/05, OSNC 2006/6/97, Prok.i Pr.-wkł. (...), Biul.SN 2005/7/8).

W myśl przepisu art. 23¹ § 1 i 2 k.p. w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy (z zastrzeżeniem przepisów § 5), jednak za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy, powstałe przed przejściem części zakładu pracy na innego pracodawcę, dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie. Zgodnie z art. 40 § 1 k.c. Skarb Państwa nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania państwowych osób prawnych, chyba że przepis odrębny stanowi inaczej; państwowe osoby prawne nie ponoszą odpowiedzialności za zobowiązania Skarbu Państwa. Na mocy zaś przepisu art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz.U. z 1998 r., Nr 133, poz. 872 ze zm.) zobowiązaniami Skarbu Państwa, powstałymi do dnia 31 grudnia 1998 r., są zobowiązania finansowe państwowych jednostek budżetowych i zakładów budżetowych, przejmowanych przez jednostki samorządu terytorialnego.

W dalszej części uzasadnienia Sąd Okręgowy stwierdził, iż uznanie odpowiedzialności – na zasadzie art. 23¹k.p. – nowego pracodawcy – samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej za zobowiązania pracownicze powstałe w przekształconym publicznym zakładzie opieki zdrowotnej jako jednostki budżetowej Skarbu Państwa, nie oznacza jednak, że nowy pracodawca ponosi wyłączną odpowiedzialność z tego tytułu. Wskazany przepis nie uchyła tej samej odpowiedzialności Skarbu Państwa. Art. 23¹k.p. w zakresie, w jakim pomija współodpowiedzialność Skarbu Państwa za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy powstałe przed przekształceniem statofisci Skarbu Państwa – zakładu opieki zdrowotnej w samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej został bowiem uznany za niezgodny z art. 32 ust. 1 w związku z art. 64 ust. 2 Konstytucji RP (wyrok TK z dnia 4 kwietnia 2005 r., sygn. akt SK 7/03, OTK-A 2005/4/33). W konsekwencji zasadnym jest przyjęcie, że kwestie związane z odpowiedzialnością Skarbu Państwa za dawne zobowiązania majątkowe jego własnych jednostek organizacyjnych, które nie były państwowymi osobami prawnymi, reguluje art. 40 § 1 k.c., z którego wynika ogólna zasada odpowiedzialności Skarbu Państwa za wszelkie zobowiązania jego własnych, pozbawionych odrębnej podmiotowości, jednostek organizacyjnych. Zobowiązania te z chwilą ich powstania były i są nadal zobowiązaniami Skarbu Państwa.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy Sąd pierwszej instancji wskazał, że stronie powodowej przysługuje roszczenie o zwrot wypłaconych kwot tytułem należności pracowniczych za okres sprzed dnia przekształcenia placówki w samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej. Strona powodowa wykazała fakt uiszczenia przedmiotowych należności osobom uprawnionym oraz wysokość dochodzonego roszczenia. Powyższe wynika z przedstawionych w sprawie dokumentów, dokumentów załączonych do akt sprawy, jakie toczyły się przed sądem pracy oraz z zeznań świadków. Strona pozwana nie zdołała skutecznie zakwestionować wysokości dochodzonego roszczenia. Podkreślić należy, że strona powodowa dochodzi w niniejszym postępowaniu kwot niższych niż te, które wynikają z ugód zawartych z pracownikami w tym przedmiocie oraz z zestawień należności, a to z tego

względu, iż częściowo należności zostały uregulowane ze środków pochodzących z Regionalnej Kasy Chorych, a nadto dotyczyły w pewnym zakresie także okresu po dniu 1 grudnia 1998 roku.

W konsekwencji Sąd uznał, że na należność powódki w łącznej wysokości 80.631,28 złotych składają się następujące kwoty:

- kwota 47.959,39 wypłacona bezpośrednio pracownikom jednostki po dokonaniu niezbędnych potrąceń z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne oraz Fundusz Pracy oraz zaliczkami na podatek dochodowy,
- kwota 24.096,49 złotych z tytułu uiszczonych przez SPZOZ w P. należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne i emerytalne finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek oraz składek na ubezpieczenie zdrowotne,
- kwota 8.575,40 złotych z tytułu pobranych z wynagrodzenia i uiszczonych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych PIT.

Jako niezasadny Sąd Okręgowy uznał również zarzut przedawnienia dochodzonych w sprawie roszczeń. Jak wskazano powyżej, dochodzone roszczenia ulegają przedawnieniu z upływem terminu dziesięcioletniego, nie zaś – jak twierdzi strona pozwana – terminu trzyletniego. Z kolei w myśl przepisu art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Wytoczenie powództwa może być też poprzedzone tzw. zawezwaniem do próby ugodowej, na podstawie art. 184 – 186 k.p.c. Tego rodzaju postępowanie pojednawcze przyjmuje sformalizowany charakter co pozwala przyjąć, że jest to czynność podjęta przed właściwym organem i zmierzająca do dochodzenia (ustalenia) roszczenia. Dlatego powszechnie uznaje się, że przerywa bieg przedawnienia. W konsekwencji bieg przedawnienia w niniejszej sprawie uległ przerwaniu w grudniu 2008 roku wraz z wystąpieniem o zawezwanie do próby ugodowej strony pozwanej. (tak SN w powołanym powyżej wyroku z dnia 18 marca 2008 r.).

Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo w pozostałej części, podnosząc iż „sytuacja dłużników odpowiadających in solidum podlega ocenie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów o solidarności” (tak SN w wyroku z dnia 23 lutego 2005 r., III CK 280/04, LEX nr 1119501). P. 371 k.c., stanowi, że działania i zaniechania jednego z dłużników solidarnych nie mogą szkodzić współdłużnikom. Z przepisu tego – w odniesieniu do stosunków między współdłużnikami in solidum – można wywieść zasadę nieszkodzenia współdłużnikom przez dłużnika odpowiadającego in solidum. Zgodnie z nią zachowanie żadnego z dłużników odpowiadających in solidum nie może pogarszać sytuacji prawnej pozostałych dłużników, a jeżeli zostało podjęte, wywiera wpływ wyłącznie na sytuację prawną danego dłużnika odpowiadającego in solidum. Do tego rodzaju zachowań niewątpliwie należy opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Z tej przyczyny Sąd uznał za nieuzasadnione powództwo w części obejmującej kwotę 7.827,60 złotych z tytułu odsetek za opóźnienie w płatności należności wynikających z zawartych z niektórymi pracownikami ugód sądowych, wypłaconych pracownikom na podstawie tych ugód wraz z roszczeniem głównym.

O kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 in fine k.p.c.

(uzasadnienie k. 270-275)

Apelację od w/w orzeczenia złożył Skarb Państwa - Wojewoda (...) zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, zaskarżając je w części tj. w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1 - zasądzenia na rzecz powódki kwoty 80 631,28 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2008 roku do dnia zapłaty oraz w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 3 - zasądzenia na rzecz powódki kwoty 4 031 zł tytułem zwrotu części opłat sądowych oraz kwoty 3 240 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego. Skarżący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie:

- art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez uznanie, że strona powodowa udowodniła wysokość dochodzonego roszczenia;

- art. 328 § 2 k.p.c. albowiem uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera ustaleń faktycznych, z których wynikałoby konkretnie, którym pracownikom, kiedy i za jakie okresy zostało wypłacone wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, jaka była jego wysokość oraz wysokość odprowadzonych od niego składek na ubezpieczenie społeczne i emerytalne, zdrowotne a także zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w zakresie objętym pozwem;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez poczynienie błędnych oraz sprzecznych ze zgromadzonym materiałem dowodowym ustaleń faktycznych, w szczególności dotyczących wypłaty na rzecz J. F., B. M., M. B., D. K., E. M., P. W., W. Z. wynagrodzenia za pracę nadliczbową w łącznej kwocie 47 959,39 zł, zapłaty kwoty 24 096,49 zł z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne i emerytalne, zdrowotne a także kwoty 8 575,40 zł tytułem zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych;

- art. 118 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że roszczenie dochodzone pozwem, nie uległo przedawnieniu z uwagi na upływ trzyletniego terminu przedawnienia;

- art. 371 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że roszczenie regresowe powoda mogło dotyczyć należności wypłaconych P. W. i W. Z. i wynikających z nich składek na ubezpieczenie społeczne, emerytalne i zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w sytuacji, gdy w dacie złożenia przez nich wniosków o wypłatę wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych były już przedawnione, a poprzednik prawny powódki nie uchylił się od ich zaspokojenia z powołaniem się na zarzut przedawnienia;

- art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 123 § 1 k.c. i art. 118 k.. poprzez uznanie, że zawezwanie do próby ugodowej z dnia 22 grudnia 2008 roku stanowiło chwilę postawienia w stan wymagalności roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem, a w związku z tym pozwany pozostaje w opóźnieniu od dnia 22 grudnia 2008 roku, nadto że ewentualne odsetki z tytułu opóźnienia nie uległy przedawnieniu w terminie przewidzianym dla świadczeń okresowych.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty strona pozwana wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w punktach 1 i 3 poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego;

- zasądzenie od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

(apelacja k. 287-296)

W odpowiedzi na apelację Gmina Miejska P. wniosła o jej oddalenie w całości i zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych - ustosunkowując się jednocześnie w sposób szczegółowy do każdego z zarzutów apelacyjnych.

(odpowiedź na apelację k. 301-311)

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja okazała się zasadna jedynie częściowo, skutkując zmianą zaskarżonego wyroku tylko w zakresie daty początkowej należnych odsetek ustawowych.

W pierwszej kolejności ustosunkować należy się do podniesionych przez Skarb Państwa - Wojewodę (...) zarzutów o charakterze procesowym, w szczególności do zakwestionowania przez apelującego udowodnienia przez Gminę Miejską P. wysokości dochodzonego roszczenia. W tym zakresie konieczne staje się odwołanie do przebiegu postępowania w niniejszej sprawie. Warto zauważyć, iż strona powodowa w celu wykazania wysokości dochodzonego roszczenia w wysokości 88 459,00 zł załączyła do pozwu obszerną dokumentację obejmującą szczegółowe wyliczenie należności przysługujących J. F., B. M., M. B., D. K., E. M., P. W. i W. Z.. Dokumentacja ta obejmuje między innymi wyciągi z listy płac, wyciągi z listy dyżurów, wnioski o wypłatę świadczenia, odpisy tytułów wykonawczych stanowiących podstawę wypłaty oraz potwierdzenia dokonania zapłaty na rzecz poszczególnych w/w osób. Łącznie załączniki do pozwu stanowią około 200 kart akt niniejszej sprawy. Tymczasem w złożonym w dniu 20 września 2013 roku sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym strona pozwana ograniczyła się do stwierdzenia, iż twierdzenia pozwu oraz przedłożony przez Gminę Miejską P. materiał dowodowy nie pozwalają na precyzyjne ustalenie, czy poszczególne składniki dochodzonej sumy pieniężnej w rzeczywistości stanowią zobowiązania pracownicze Zakładu Opieki Zdrowotnej w P. powstałe przed dniem 1 grudnia 1998 roku. Z drugiej strony, Skarb Państwa - Wojewoda (...) wniósł o oddalenie wniosków dowodowych strony powodowej z powołaniem się na treść art. 227 k.p.c. Takie stanowisko procesowe uznać należy w ocenie Sądu Apelacyjnego za sprzeczne wewnątrznie. Na dalszym etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji Gmina Miejska P. złożyła kolejne dokumenty potwierdzające wysokość dochodzonego roszczenia w postaci kompletnych list płac o numerach 124 (dotycząca J. F. i M. B.), 419 (dotycząca M. B.), 508 (dotycząca M. B.), 592 (dotycząca M. B.), 683 (dotycząca M. B.), 354 (dotycząca B. M.), 391 (dotycząca B. M.), 2 (dotycząca D. O.), (...) (dotycząca E. M.) i 123 (dotycząca P. W. i W. Z.) - k. 248. Dodatkowo na wniosek strony powodowej postępowanie dowodowe zostało uzupełnione poprzez przesłuchanie w charakterze świadków dwóch osób, tj. A. O. (zastępcy głównego księgowego) i M. S. (1) (specjalisty ds. płac) - k. 251-252. Jednocześnie strona pozwana - reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika - w toku całego postępowania nie wykazała żadnej inicjatywy dowodowej mającej na celu udowodnienie własnych twierdzeń.

W świetle przytoczonych powyżej okoliczności stwierdzić należy, iż Sąd drugiej instancji jest co prawda związany zgłoszonymi przez apelującego zarzutami o charakterze procesowym - jednakże powinny być one skonkretyzowane w takim stopniu, by było możliwym precyzyjne odniesienie się do nich. Tymczasem zarzuty podniesione przez Skarb Państwa - Wojewodę (...) ograniczają się w swej istocie do powtórzenia stanowiska procesowego wyrażonego w sprzeciwie, a tym samym ze względu na swoją ogólność oraz kontrydymatoryjność procesu cywilnego muszą zostać uznane za niezasadne.

Przed przystąpieniem do dalszej części rozważań stwierdzić należy, iż z uwagi na istnienie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 29 marca 2001 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II C 295/00 ustalającego odpowiedzialność Skarbu Państwa - Wojewody (...) za zobowiązania Zakładu Opieki Zdrowotnej w P. powstałe do dnia 31 listopada 1998 roku żadna ze stron niniejszego postępowania nie kwestionowała zasady odpowiedzialności strony pozwanej, a podniesione przez apelującego zarzuty o charakterze materialnoprawnym zmierzają jedynie do wykazania przekształcenia zobowiązania cywilnoprawnego w zobowiązanie naturalne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zgłoszony zarzut przedawnienia należności głównej dochodzonej pozwem w niniejszej sprawie jawi się jako nietrafny. Wbrew stanowisku Skarbu Państwa - Wojewody (...), brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż przedmiotowe roszczenie strony powodowej uległo przedawnieniu z uwagi na upływ trzyletniego terminu przewidzianego dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (art. 118 k.c.). W analizowanym zakresie Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 18 marca 2008 roku (II CSK 591/07, opubl. Lex nr 515700) - zgodnie z którym wyrażona w art. 80 ust. 1 ustawy z 1998 r. - Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną reguła, że zobowiązaniami Skarbu Państwa powstałymi do dnia 31 grudnia 1998 r. są zobowiązania finansowe państwowych jednostek budżetowych i zakładów budżetowych przejmowanych przez jednostki samorządu terytorialnego wskazuje, że Skarb Państwa ponosi definitywnie ciężar świadczeń pracowniczych powstałych do tego dnia przez jakikolwiek inny podmiot, jak również przez współodpowiedzialne z nim na podstawie art. 23¹k.p. samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej, a to z kolei uprawnia te podmioty do wystąpienia z jednokierunkowym roszczeniem zwrotnym, do którego mają

zastosowanie ogólne terminy przedawnienia przewidziane w art. 118 k.c. W uzasadnieniu powołanego orzeczenia wprost wskazano, iż w przypadku gdy roszczenie zwrotne obejmuje szereg różnych spełnionych świadczeń związanych z zatrudnieniem, w tym także składki na ubezpieczenie społeczne i fundusz pracy należy uznać, bez względu na przyjętą konstrukcję prawną roszczenia regresowego, że obowiązuje dziesięcioletni termin przedawnienia. Jednocześnie Skarb Państwa - Wojewoda (...) nie wskazał żadnych konkretnych okoliczności faktycznych, które na gruncie przedmiotowej sprawy pozwalałyby odstąpić od przytoczonej zasady ogólnej i zakwalifikować roszczenie Gminy Miejskiej P. jako roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Natomiast powoływane w uzasadnieniu apelacji orzeczenia Sądu Najwyższego, które miałyby potwierdzać słuszność stanowiska strony pozwanej, odnoszą się do zupełnie innych stanów faktycznych oraz innych rodzajów roszczeń. W tym miejscu przypomnieć raz jeszcze należy, iż przedmiotem niniejszego postępowania jest roszczenie regresowe niezwiązane z działalnością samodzielnego zakładu opieki zdrowotnej po dniu 1 grudnia 1998 roku, lecz ze spłatą zobowiązań powstałych w związku z działalnością jednostki budżetowej Skarbu Państwa przed tą datą.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 371 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że roszczenie regresowe powoda mogło dotyczyć należności wypłaconych P. W. i W. Z. i wynikających z nich składek na ubezpieczenie społeczne, emerytalne i zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w sytuacji, gdy w dacie złożenia przez nich wniosków o wypłatę wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych roszczenia te były już przedawnione stwierdzić należy, iż zarzut ten - jako niezgłoszony w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym - powinien zostać uznany za spóźniony w rozumieniu art. 503 § 1 zd. 3 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności - czego Skarb Państwa - Wojewoda (...) nie wykazał. Niezależnie od tego przedmiotowy zarzut okazał się niezasadny także na płaszczyźnie materialnoprawnej z uwagi na wskazany precyzyjnie w odpowiedzi na apelację szczególny charakter dochodzonego przez Gminę Miejską P. roszczenia - które jest samoistne w tym znaczeniu, że nie łączy się ze wstąpieniem w prawa zaspokojonych wierzycieli, a powstaje dopiero z chwilą dokonania zapłaty na rzecz poszczególnych z nich (art. 120 § 1 zd. k.c.) i staje się wymagalne w terminie ustalonym stosownie do treści art. 455 k.c. Wierzytelności przedawnione dotyczyły szczególnego stosunku prawnego - stosunku pracy, co nawet przy podniesionym zarzucie przedawnienia nie musiałyby spotkać się z aprobatą sądu rozpoznającego roszczenie przeciwko Skarbowi Państwa. Wysoce prawdopodobne wydaje się zatem nieuwzględnienie ewentualnie podniesionego zarzutu przedawnienia z uwagi na jego sprzeczność z zasadami współzycia społecznego (art. 5 k.c.). Podkreślić bowiem należy, iż żądania lekarzy miały charakter roszczeń pracowniczych, a ich przedmiotem były wynagrodzenia, a więc świadczenia podlegające szczególnej ochronie prawnej. Tym bardziej, gdy podmiotem zobowiązanym do ich zapłaty jest nie osoba prywatna, lecz Skarb Państwa. Ponadto należy podkreślić bierność strony pozwanej, która pomimo ciężącego na niej zobowiązania przez okres kilku lat nie spełniła żadnego świadczenia na rzecz pracowników byłego Zakładu Opieki Zdrowotnej w P., mając jednocześnie świadomość, że inny podmiot ponosi konsekwencje takich zachowań..

Jako zasadny jawi się natomiast zarzut kwestionujący prawidłowość orzeczenia Sądu a quo w zakresie rozstrzygnięcia o należnych Gminie Miejskiej P. odsetkach ustawowych za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.). W świetle wypowiedzi przedstawicieli doktryny prawa cywilnego oraz orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych za ugruntowany należy pogląd, iż roszczenie takie jest roszczeniem o świadczenie okresowe, a tym samym na podstawie art. 118 k.c. in fine ulega przedawnieniu z upływem lat 3. Stanowisko to zostało wyrażone między innymi w uchwałach 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 roku (III CZP 42/04, opubl. Lex nr 141130, por. także powołane tam orzecznictwo), a także w komentarzu do kodeksu cywilnego pod red. prof. M. S. (2) (Kodeks cywilny. Komentarz. Część ogólna, opubl. Lex nr 170781). Oznacza to, że strona powodowa może żądać od strony pozwanej odsetek za opóźnienie jedynie za okres 3 lat wstecz licząc od daty wytoczenia powództwa (jako czynności przerywającej bieg terminu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt. k.c.), tj. od dnia 4 lipca 2010 roku.

W tym kontekście za nieprawidłowe uznać należy ustalenie Sądu pierwszej instancji, iż na gruncie przedmiotowej sprawypoczątek biegu terminu przedawnienia roszczenia odsetkowego - z uwagi na dokonanezawezwanie do próby

ugodowej na podstawie art. 184-186 k.c. –nastąpił w dniu 22 grudnia 2008 roku. Nie budzi wątpliwości, iż co do zasady czynność ta mieści się w katalogu czynności procesowych, o których mowa w art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. Jednakże w pierwszej kolejności warto podkreślić, że decydujące znaczenie z punktu widzenia powstania skutków prawnych ma nie data sporządzenia wniosku (22 grudnia 2008 roku), lecz dzień jego złożenia do Sądu (13 marca 2009 roku). Nawet przyjęcie, iż doszło w ten sposób do skutecznego przerwania 3-letniego terminu przedawnienia oznacza, że termin ten upłynął w dniu 13 marca 2012 roku - a więc przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie. Ponadto, w ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do uznania, że złożenie kolejnego wniosku o zawezwanie do próby ugodowej (w dniu 13 marca 2012 roku) o to samo roszczenie bez skonkretyzowania roszczenia odsetkowego za inny okres czasu skutecznie przerywa po raz kolejny bieg terminu przedawnienia. Podobne stanowisko wyrażone zostało również w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6 czerwca 2014 roku (I ACa 12/14, opubl. Lex nr 1483863), w którym stwierdzono, iż oceniając, czy kolejny wniosek o zawezwanie do próby ugodowej przerywa bieg przedawnienia należy zwrócić uwagę, że przerwanie biegu przedawnienia nie jest podstawowym celem instytucji postępowania pojednawczego i nie można uznać, aby prawnie dopuszczalne było przerywanie biegu terminu przedawnienia w nieskończoność przy pomocy kolejnych wniosków o zawezwanie do próby ugodowej.

Wobec powyższego, zaskarżony wyrok należało zmienić tylko w ten sposób, że w punkcie 1 początek terminu płatności odsetek ustawowych ustalić na dzień 4 lipca 2010 roku. Z uwagi na oczywistą omyłkę pisarską zawartą w wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 7 listopada 2014 roku polegającą na oznaczeniu w/w daty jako 4 lipca 2013 roku (dzień wytoczenia powództwa)- k. 323, orzeczenie to podlegało sprostowaniu zgodnie z treścią postanowienia z dnia 7 listopada 2014 roku - k. 324.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. zasądzając od Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz Gminy Miejskiej P. kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (§ 6 pkt. 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. 2002.163.1349). Nałożenie na stronę pozwaną obowiązku zwrotu wszystkich kosztów procesu za postępowanie drugoinstancyjne uzasadnione jest faktem, iż strona powodowa uległa w toku postępowania przed Sądem A. co do nieznacznej części swojego żądania (tj. co do odsetek ustawowych za okres od dnia 22 grudnia 2008 roku do dnia 4 lipca 2010 roku).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok, oddalając apelację w pozostałym zakresie na podstawie art. 385 k.p.c.